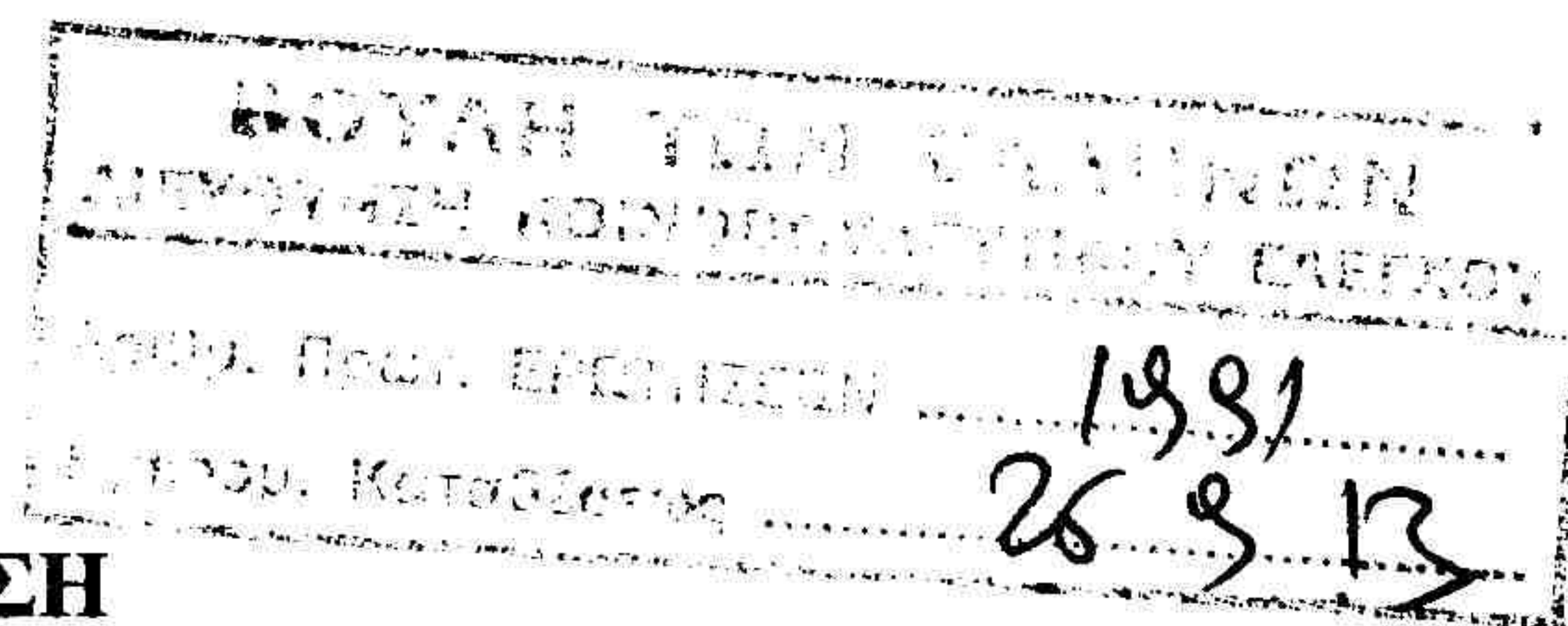

ΕΡΩΤΗΣΗ

Προς τον κ. Υπουργό Διοικητικής Μεταρρύθμισης & Ηλεκτρονικής Διακυβέρνησης

Θέμα: Το αδιέξοδο των απολύσεων

Στη σημερινή εξαιρετικά κρίσιμη για τη χώρα συγκυρία, ο πρωθυπουργός περιχαρής εξήγγειλε τα «χαρμόсуна νέα»: «Η ανάπτυξη είναι προ των πυλών», «σε μόνο έξι χρόνια θα φθάσουμε εκεί που βρισκόμασταν πριν την κρίση». Προϋπόθεση σύμφωνα με τον πρωθυπουργό: «να λέμε την αλήθεια, να προσφέρουμε ελπίδα, αντί απόγνωση». Η απαισιοδοξία, όπως μας εξηγεί ο ίδιος, οδηγεί σε λύσεις απατηλές, στο λαϊκισμό και τον εξτρεισμό, οφείλουν δηλαδή οι πολίτες να πιστέψουν στην «ανάπτυξη», που μας προτρέπει, ώστε αυτή να γίνει πραγματικότητα.

Ερωτάται ο κ. Υπουργός:

Ουδείς διαφωνεί ότι η αλήθεια πρέπει να λέγεται και δίχως αυτή ουδέν επιτυγχάνεται. Εάν όμως η ανάπτυξη ήταν μόνο θέμα πίστης, το πρόβλημα δεν θα ήταν απείρως ευκολότερο απ' όσα ζούμε σήμερα; Ποιος δεν θα ήθελε να πιστέψει, και μετά από τόσα χρόνια οικονομικής καταστροφής που υφιστάμεθα, ότι η ανάπτυξη βρίσκεται προ των πυλών, εάν αυτό μπορούσε να την επαναφέρει; Διαφημίζεται από παντού ότι η ευρωπαϊκή οικονομία ανακάμπτει. Σε καμιά όμως χώρα της Ευρώπης το πρόβλημα της ανάκαμψης δεν αντιμετωπίζεται στο πεδίο της πίστης αλλά από τα μέτρα των κυβερνήσεων για να την επαναφέρουν, να την τονώσουν, να τη σταθεροποιήσουν.

Στην Ελλάδα, ενώ η κυβέρνηση επαίρεται για την ανάκαμψη, δεν σταματά να της καταφέρει διαρκώς βαθεία πλήγματα. Απαιτείτε αισιοδοξία από τους εργαζομένους, αλλά εξαπολύετε ακραίες επιθέσεις εις βάρος τους, υποσκάπτοντας κάθε προοπτική να υπάρξει ελπίδα, για το άμεσο είτε για το απώτερο μέλλον. Στη χώρα μας, σήμερα, η αλήθεια δεν συμβιβάζεται με την αισιοδοξία και ακόμη πιο δύσκολα μπορεί να αποτρέψει τα αισθήματα θλίψης και απόγνωσης που διακατέχουν τους πολίτες.

Όταν η σωρευτική μείωση του ΑΕΠ υπερβαίνει το 25%, η ανεργία έχει φτάσει σε πρωτοφανή για τα μεταπολεμικά χρόνια επίπεδα, με περαιτέρω αυξητική τάση, πόσο ρεαλιστικό είναι να καλούμε τους πολίτες σε αισιοδοξία; Το πολυδιαφημιζόμενο «πρωτογενές πλεόνασμα» σε συνθήκες παρατεταμένης και βαθείας ύφεσης που οδηγεί, παρά σε πρόσθετη αφαίμαξη και περαιτέρω εξασθένηση της οικονομίας; Ότι οι πρωτοφανείς θυσίες του ελληνικού λαού όχι μόνον δεν βελτιώνουν την κατάσταση, αλλά την χειροτερεύουν ακόμη περισσότερο. Όταν στην εκτεταμένη ανεργία προσθέτετε κι άλλους ανέργους με απολύσεις και διαθεσιμότητα από το Δημόσιο, κάθε υποψία αισιοδοξίας εξανεμίζεται, όχι μόνον για εργαζομένους, αλλά επίσης για οικονομολόγους. Η απασχόληση, όπως γνωρίζετε, αποτελεί βασικό δείκτη, καθοριστικό για τις προοπτικές της οικονομίας. Για την ανάκαμψη, η αμερικανική κυβέρνηση δίνει προτεραιότητα στην αύξησή της, χρησιμοποιώντας και δημόσιο χρήμα. Στη Γαλλία, η κυβέρνηση την ενισχύει επιδοτώντας 50.000 θέσεις εργασίας για νέους, ακόμη και με ασαφές περιεχόμενο (όπως βοήθεια σε ηλικιωμένους, κατ' οίκον ή καθ' οδόν). Εσείς, σε αντίθεση με τον υπόλοιπο κόσμο, όχι μόνον δεν επιδοτείτε προσλήψεις, αλλά και σβήνετε κι άλλες θέσεις εργασίας, ακόμη και με κρίσιμο περιεχόμενο, όπως στους τομείς υγείας, φύλαξης, ασφάλειας, εκπαίδευσης.

Οι περικοπές δημόσιων δαπανών όχι μόνον αντιστοιχούν σε θέσεις εργασίας, που καταργούμενες αυξάνουν περαιτέρω την ανεργία και την κοινωνική απόγνωση, αλλά και σε παροχές πολύτιμων κοινωνικών υπηρεσιών προς όφελος των κοινωνικά ασθενέστερων. Η κρίση βαρύνει τα πιο περιθωριοποιημένα και πληττόμενα κοινωνικά στρώματα. Στις πλάτες τους όμως επιρρίπτεται το κόστος της επιδιωκόμενης δημοσιονομικής εξυγίανσης, παρ' όλο που αυτό δεν επιτυγχάνεται με μέτρα που αναχαιτίζουν την ύφεση.

ΜΑΡΙΑ ΚΟΛΛΙΑ – ΤΣΑΡΟΥΧΑ
ΣΤ' Αντιπρόεδρος Βουλής των Ελλήνων

Η στρατηγική της έντασης δεν αποτελεί λύση, δηλώσατε προσφάτως και δικαιολογημένα. Σε αυτή την περίπτωση όμως, ποιος στ' αλήθεια προκαλεί και με ακραίες, εξτρεμιστικές επιλογές το εκρηκτικό κοινωνικό κλίμα; Οι απολύοντες ή οι απολυόμενοι; Η ψυχραιμία βεβαίως και είναι απαραίτητη, ωστόσο όταν οι πρώτοι τη χάνουν, πόσο ρεαλιστικό είναι να την απαιτούν από τους δεύτερους; Ο Έλντριτζ Κλήβερ, στο έργο του «Ψυχή στον Πάγο», άφησε ένα γνωμικό διαχρονικής αξίας, καταχωρώντας μια απάντηση που δόθηκε τον δέκατο ένατο αιώνα σε «κριτικούς» του κινήματος χειραφέτησης των Μαύρων: «Ζητάνε από τους δυστυχισμένους να είναι τέλειοι»...

Σύμφωνα με τον διάσημο οικονομολόγο νομπελίστα Τζ. Στίγκλιτς, μάστιγα της εποχής μας είναι η όξυνση της κοινωνικής ανισότητας. Όπως εξηγεί ο ίδιος, αυτό δεν είναι κάτι που απλώς συμβαίνει, δεν είναι δηλαδή συνέπεια φυσικών ούτε οικονομικών νόμων, αλλά στόχος των οικονομικών πολιτικών, που τα κράτη εφαρμόζουν, με πρόσχημα την καταπολέμηση της κρίσης. Κορυφαίο παράδειγμα η Ελλάδα. Ενώ υπάρχει τεράστιο έλλειμμα στους τομείς της εκπαίδευσης, της υγείας και ασφάλειας, στη χώρα σε αυτούς ακριβώς τους χώρους επικεντρώνονται οι απολύσεις. Γιατί αυτό;

Κορύφωση της εξελισσόμενης τραγωδίας: η απόφαση για ανάθεση της αξιολόγησης του Δημοσίου σε ιδιωτικούς φορείς. Κάτι σαν φυσιολογική εξέλιξη των πραγμάτων...Αυτό δείχνει βασική παρανόηση κάθε έννοιας δημόσιου αγαθού και κοινωνικού οφέλους, εις βάρος κυρίως των πιο αδύναμων κοινωνικών ομάδων. Αλλά εξ ίσου σοβαρή παρανόηση του πώς μπορεί να αποκατασταθεί η ανάκαμψη: οπωσδήποτε με την αλήθεια, αλλά και με συγκεκριμένο και επωφελή για τη χώρα και το λαό τρόπο, με αναπτυξιακή κι όχι με την καταστροφική υφεσιακή πολιτική, όπως επιλέγει να κάνει η κυβέρνηση σήμερα. Η κυβερνητική στρατηγική έχει αποδειχθεί και ανάλγητη αλλά και αναποτελεσματική ως προς τους στόχους που η ίδια έχει θέσει. Όταν η πραγματικότητα παραμένει θλιβερή και ασφυκτική, πώς αποσοβείται άραγε η απόγνωση;

Αθήνα, 25 Σεπτεμβρίου 2013

Η Ερωτώσα Βουλευτής

Μαρία Κόλλια Τσαρουχά
ΣΤ' Αντιπρόεδρος της Βουλής των Ελλήνων
Βουλευτής Ν. Σερρών